

Esquerra Republicana busca l'eixida del túnel

Amb la bipolarització Hortalà-Colom, esquerra Republicana de Catalunya es planteja la possibilitat de fer el seu XVI Congrés abans del 29-O. Aquesta i altres discrepàncies esperen una solució que deslliuri el partit històric català de les persistents lluites internes que arrossega.

Albert Punsola i Vilar

A poques hores ja de l'inici del consell nacional d'Esquerra Republicana de Catalunya, la totalitat de les personalitats més destacades del partit s'han mostrat favorables a l'ajornament del congrés que hauria de celebrar el partit el 30 de setembre. Només l'actual secretari general, Joan Hortalà, considera que no hi ha cap excusa per a ajornar aquest congrés. Per a Joan Hortalà, «s'ha anunciat, s'ha endegat el procés, les ponències ja estan fetes, el congrés s'ha de fer». El que altres consideren l'impediment número u per a l'ajuntament del congrés, la proximitat de les eleccions estatals, no és per a Joan Hortalà cap entorpiement, «el fet que estiguin a prop les eleccions no significa res, i fins i tot si no hi hagués tant de conflicte, el congrés podria ser un element de propaganda».

Albert Alay, secretari adjunt de premsa del comitè executiu, pensa que «no es pot fer campanya interna i externa al mateix temps», fent clara referència a l'objectiu central del congrés, l'elecció de nou secretari general. I és que els candidats a ocupar la secretaria general d'Esquerra representen veritables postures ideològiques que fan que es pugui parlar d'Esquerra com d'una mena de mini-estat amb govern i oposició amb una frontissa encara no ben definida. Si altres partits com Unió Democràtica de Catalunya han suspès el seu congrés, que es preveia una bassa d'oli, resulta aleshores ben lògic comprendre el neguit de moltes personalitats d'ERC enfront a la possibilitat d'aparèixer com una formació política on les desavinances són l'únic lligam entre els seus components. Un històric del partit com Marc Aureli Vila ha manifestat que «un congrés no pot esdevenir un acte electoral»; per a Àngel Colom «l'ajornament del congrés és una qüestió de pura lògica perquè no es pot pretendre tirar endavant una cosa que se sap avançadament que

Joan Hortalà.

serà negativa per a la imatge del partit», Josep Lluís Carod Rovira, candidat a la secretaria general creu que «la situació interna del partit ha arribat a un nivell de desqualificacions tan alt que després d'un congrés tot seria pitjor del que és ara».

Ningú millor que els militants del partit poden conèixer el nivell de rivalitat interna, però les paraules de Carod Rovira no només tenen credibilitat per la seva posició dins el partit, sinó que són corroborades per tot un seguit de notícies a la premsa en els darrers mesos que fan referència a una mena de guerra de guerrilles interna.

El rei Joan

Efectivament, el sector que propo-

Albert Alay.

sa establir una direcció col·legiada per a solucionar els problemes del partit té com a enemic declarat Joan Hortalà de qui pensen, segons ha declarat a EL TEMPS un militant d'aquest sector, «que només busca el poder i la seva conservació en el més pur estil maquiavèlic».

Aquest sector de partit format per entre altres, Àngel Colom, Jaume Rodri i Francesc Vicens, és el que va entrar en el darrer congrés celebrat el 1987 i que provenia de la Crida a la Solidaritat, Joan Hortalà, que va ser elegit amb el 55% dels vots, durant aquell congrés, es va voler atraure aquesta «saba fresca» tot invitant els nous militants provinents de l'independentisme radical al comitè executiu

i, sorprenentment, apartant els liberals —sector de pes i importància que teòricament estaria més en la sintonia Hortalà que cap altre.

Aquesta maniobra només va ser un colp de màrqueting, ja que després de les eleccions autonòmiques del 1988 el secretari general, Joan Hortalà, va desfer-se de l'executiu que temps arrere havia volgut, per a substituir-lo per un *staff* més fidel que no li causés complicacions presents ni futures. Aquest nou executiu nomenat per Hortalà va

col·legiada asseguren que «l'etapa Hortalà s'ha caracteritzat per una manca total de transparència financera, ha multiplicat per quatre el deute del partit i, en definitiva, ha aconseguit que la màquina burocràtica del partit deixés de funcionar».

Josep Lluís Carod Rovira, l'altre candidat a la secretaria general, és un home que per la seva procedència —Nacionalistes d'Esquerra— hauria d'anar més a favor del sector que provenia de la Crida però els motius que

a les eleccions generals. Joan Hortalà afirma que «molts militants m'han demanat que jo sigui el candidat pels meus coneixements però no sé si m'aniria bé compatibilitzar-ho amb la meua tasca docent». Però, el cert és que coneixent l'interès d'Hortalà perquè el congrés no s'ajorni, s'ha de pensar que les seves declaracions són només per a despistar ja que, ell millor que ningú, sap la importància que té la seva relació amb l'assoliment de nous objectius com el de ser diputat a Madrid.

Miquel Pueyo, diputat d'ERC per Lleida, no està d'acord que el més important sigui assolir l'escó, «Si recuperem un escó però no hi ha un debat polític profund que impliqui una nova visió del partit no avançarem». Pueyo sosté la tesi que independentment dels resultats que el partit hagi obtingut recentment o pugui obtenir ara, s'ha perdut una trajectòria de coherència. L'opinió de Pueyo és, però, molt particular i no sembla ser compartida per la resta de la militància sigui quina sigui la seva tendència. Tot i així, un manifest signat per militants de Barcelona que farà la seva aparició en breu i al qual EL TEMPS ha pogut tenir accés, afirma que «ERC no sent les vel·leitats de governar l'estat espanyol d'aquells que s'han desmarcat de les realitats nacionals».

Manifestos per al canvi

El manifest de Barcelona que apareixerà en breu, també posa l'èmfasi en la necessitat d'una major honestat en els llocs de direcció del partit, «ERC a través de la seva militància exigeix honestat política i clars antecedents d'actuació política professional i cívica als seus dirigents tot repudiant tota possible actuació intransigent, excèntrica o disgregadora». Per la seua banda, el manifest per a una nova direcció a ERC fet públic a Olot fa dues setmanes assenyalava que «A ERC li cal una nova direcció que sintonitzi amb els corrents de pensament més progressistes del nostre temps, ecologistes, moviment alternatiu, etc».

La situació d'ERC no aparenta ser encara crítica però els greus problemes que el partit ha anat covant en els darrers anys, semblen haver confluït finalment en una greu crisi de direcció que gran part de la militància està disposada a corregir abans que sigui massa tard. La celebració o no del congrés abans de les eleccions no és l'element fonamental, sinó que ERC sigui capaç de fer un Congrés que precedeixi i una necessària etapa d'estabilitat en aquest partit. □

DOMÈNEC UMBERT

Àngel Colom.

DOMÈNEC UMBERT

ser format per sis secretaris adjunts: Miquel Bacardit, Lluís Vilalta, Albert Alay, Joan Sabanza, Víctor Torres i Francesc Permanyer.

Fonts de la militància pròxima a la candidatura col·legiada a la secretaria general d'ERC assenyalaven que les discrepàncies amb Joan Hortalà no provenen d'un rebuig personal sinó que tenen una fonamentació sòlida amb motius ideològics i de gestió.

Respecte als primers, diuen que «Hortalà estaria fins i tot disposat a pactar amb el PSOE per a aconseguir un senador» i que també estaria disposat a coligar-se amb el PSC a Catalunya per fer un front anti-Convergència». En el sentit de gestió del partit els militans que proposen la candidatura

li han fet presentar-se com a candidatura, resten en la incertesa. ¿Afany personal?, ¿possibilitat de pacte amb Hortalà?, ¿intent d'evitar el trencament del partit si es radicalitza la bipolarització Hortalà-Colom?. Per ara només es poden fer especulacions entorn de la seva actitud.

ERC a Madrid

Per a molts militants del partit, sigui quin sigui el candidat d'ERC a les eleccions generals; cal donar-li un suport perquè l'important és recuperar l'escó que es va perdre al Parlament de Madrid». Si s'arriba a celebrar el congrés, qui surti elegit secretari general es trobarà sens dubte en una posició de privilegi per a ser el candidat d'ERC